

ВЕЛИЧКА НАСТРАДИНОВА РЕПИТЕ НА КРАКОНОЩ

chitanka.info

Няма закон, по който бихте могли да ме съдите. Убийство? А кой е убитият? Експерименти върху живи хора? Но кои са те? Имена? Възраст? Месторождение?

За единствения експеримент, по който можете да ме обвините, аз отдавна съм наказан. А и потърпевши са не други, а съществата, които обичах — жена ми и дъщеря ми. Защо върших това? Мислех — за добро. Исках да облекча мъките на хилядите, на милионите родилки. Хората трябва да се раждат сред радост. Защо е нужно майките да страдат толкова? Отдавна работех над комбинирано, премахващо болките, без да въздействува върху контракциите средство. Но коя жена би се съгласила да правя с нея опити в най-връхния момент от съществуването ѝ — тогава, когато дарява живот? И все пак се намери една жена — моята. Тя вярваше в мен безразсъдно. Беше моя студентка, двайсет и една години по-млада от мен. И тя роди без болки, но това бе краят на нейната вяра, защото дъщеря ми не растеше. Съпругата ми преживя всичко много зле. Разстрои се душевно, а след като се излекува, не пожела да се върне при мен и при бебето, което не искаше да порасте. По-късно се омъжи в чужбина.

Но аз никога не бях срещал отчаянието и девизът ми беше „Всичко е възможно“. Захванах да работя в друга област — стимулация на растежа. Моите трудове бяха забелязани и наградени, защото имаха огромна практическа стойност. Прасетата, захранени с моя „МК-19“, за четири месеца достигаха пределно възможното за расата си тегло. Пилетата ставаха кокошки за по-малко от месец, зайци, телета... всичко растеше като в приказките.

Но аз бях горд от друго — дъщеря ми се подчини на настойчивото ми желание и също почна да расте. Преместих лабораторията си край вилата си, оградих се с висока ограда, оглушах за околния свят, защото следях със страх и болка ще се развие ли дъщеря ми като нормален човек, или ще стане голям къс добре охранено месо. И бях възнаграден за всичките си страхове, когато тя проговори. И с още по-големи опасения отбелязвах неимоверното ѝ умствено развитие. На 8 години тя проговори, на десет знаеше шест езика плюс учебната програма, предвидена за завършване на гимназия. Увлече се в химията и математиката и на единадесет години би могла да положи изпити за завършване на тези два факултета с отличен. А едновременно с това си беше дете. Скачаше на въже и четеше

приказки. Обичах да я слушам. Веднъж ѝ бяха попаднали някакви полски приказки. В тях се разправяше за великана Краконощ, който живеел под връх Снежка. Той отвлякъл една принцеса в подземното си царство, но там тя изглеждала много тъжна, защото била все сама. Тогава Краконощ донесъл една торба репи и ги превърнал в хора, подобни на нейните близки. Принцесата се радвала много, но радостта ѝ траяла, докато репите увехнали. Мнимите хора остарели и умрели. Принцесата помолила Краконощ да ѝ направи други, а след това с тяхна помощ избягала. Оттогава наричали великана Краконощ с подигравателното име Броиряпа. Приказка като другите, но дъщеря ми неочаквано каза:

— Татко, ти можеш всичко, защо не ми направиш от репи другарчета? Тук наоколо не живее никой и няма с кого да играя.

От това се боях най-много — да не поиска да дружи с деца — тогава щеше да забележи, че е необикновена, а и как ли щяха да въздействуват здравите палавци на моето цветче, гледано в оранжерия? Измънках разсеяно:

— Да, да, защо не?

В главата ми отдавна сновеше странна мисъл...

По-късно доби плът в деня, в който една певица, жена на известен композитор, поиска от мен да я освободя от детето ѝ. Нямала време за още едно дете. Нямала време! А детето би могло да бъде чудно създание — красиво и чувствително като родителите си. Разубеждавах я. Тя не отстъпи. Дъщеря ми ме подтикна да се реша на най-рискования си опит — да създам хомункулус, нероден човек.

Аз и преди това бях опитвал въздействието на моя „МК-19“ върху недоразвити, непълноценни деца, върху джуджета, но бях разочарован. Наследствеността е велико нещо... С нея не можех да се боря. От нищото нещо не става. С развитието на децата се развиваха и вродените им аномалии. От малки идиоти произвеждах големи идиоти. Безполезно и нечовешко.

А ето сега имах ембрион, на чиито наследствени качества бих могъл да залагам. Заложих и спечелих. Зародишът достигна развитието на нормалните новородени за 42 дни. Треперех дали ще оживее при изкуственото си раждане — отделянето от средата, в която бе отгледан. На 43-я ден нероденото момиче пое въздух и изплака. Ликувах. Къде беше Фаустовият Вагнер да му се похваля с моя

хомункулус? Нямах с кого да споделя щастието си, тайната си. Поръчах на прислужницата голяма вечеря и пирувах с дъщеря си за здравето на репите на Краконощ.

Апропо — прислужницата няма защо да разпитвате. Само ще изплашите това примитивно добросърдечно създание, което почти не говори и което не съм допускал никога в лабораторията си. Същото се отнася и до работника, който се грижеше за градината и опитните животни и който не е имал достъп даже във вилата ми.

Тъй. Разбира се, и този опит бе предшествуван от много подобни, несполучливи, но разговорът за тях е неинтересен. Ембрионите измираха, преди да се родят. Уверен съм, че само големият ми стремеж да изпълня желанието на дъщеря ми ме доведе този път до сполука.

Нероденото момиче, подхранвано с моя чудесен „МК-19“, за една година достигна ръста на седемгодишно дете, а по интелигентност надхвърли далеч детската възраст. Изведох я от лабораторията си и я запознах с дъщеря си.

Тя заскача от радост и попита:

— Момиченце, как се казваш?

Това не бях предвидил. Засмях се:

— Казва се... Ряпка. Ряпка, разбира се.

— И ти ли я направи?

— Да, аз.

Ряпка оглеждаше с недоверие непознатото скачащо същество. В нейния свят дотогава съществуваха само аз и музиката. Бях забелязал необикновен интерес на неродената към всички звуци, бях и доставил магнетофон със записи на стари майстори, класици, романтици, съвременни композитори... Тя слушаше, слушаше... и слушаше.

Много мъчно беше за дъщеря ми да я откъсне от нейната музика, за да я накара да играят на топка или да се люлеят. Говореше малко, мисля даже, че изпитваше отвращение към думите, които и се струаха прости и груби в сравнение с музиката. Понякога чувах необикновен диалог между двете. Дъщеря ми питаше, а Ряпка в отговор изпяваше някакъв музикален мотив, и то такъв, че дъщеря ми кимаше доволно и задаваше следващия въпрос. От играчките я интересуваха... моя шарен котарак и пианото, на което аз някога свирех с увлечение. Казвах, че

съм твърде добър пианист. Разбира се, не бях преподавал уроци, нито мислех, че някога ще се наложи да правя това, но неродената се интересуваше и аз бях длъжен да задоволя интересите ѝ. След шейсетият урок тя вече нямаше нужда от мен. Междувременно се беше запознала с хармонията, полифонията и правеше първите си опити да записва мелодиите, които звучаха в главата ѝ.

Дъщеря ми не скучаеше в нейното общество. Музиката я заинтересува, а когато неродената достигна до овладяването на диафоничната, алеаторната, сонорната, електронната музика, математическите ѝ познания се оказаха крайно необходими за Ряпка. Те заедно изчисляваха, съчиняваха и се смееха:

— Ама че интересно!

Ряпка беше достигнала вече ръста на дъщеря ми, а тя изглеждаше шестнайсетгодишна.

По това време дъщеря ми се увлече в астрономия, това увлечение, макар и скъпичко за мен, защото трябваше да ѝ уредя малка обсерватория, погълна и двете. Дъщеря ми превръщаше светлинните трептения на съзвездията в звукови, а Ряпка свързваше техните съзвучия в своята „небесна музика“. Те ровеха астрономически атласи, наблюдаваха, изчисляваха и създаваха нечуваната „небесна музика“. Но когато дъщеря ми се задълба в астрофизиката, Ряпка я остави да се занимава самостоятелно. Нямаше повече нужда от нея. Тя знаеше вече всичко за цялата човешка и „небесна музика“, а оттук нататък започваше нейната собствена музика, която не бе звучала в никой човешки мозък. Бях поразен. Какво бяха пред нея гениалните творби на Натаниел, Бартолд, Страдински? Какво бяха не по-малко гениалните, според мен, експерименти на Щонхаузен? На тоя Щонхаузен му бяха нужни години, пари, големи хорове и оркестрови състави, специално изработени инструменти, за да твори. На моята Ряпка стигаше едно пиано и един мъркащ котарак върху капака му. Реших, че тая музика трябва да бъде изпълнена, чута, затова дадох да препишат неясните ѝ партитури, допълнени с измислени от Ряпка нотописни знаци. Оттам дойде нещастieto ми. Преписвачът показа нотите на свой познат композитор, а композитoрът бе готов да прерови света, за да узнае кой ги е писал. Неговите търсения всъщност ви подбудиха да се заинтересувате какво правя аз във вилата си.

А аз правех опитите си. Успоредно с отглеждането на ембриони се занимавах със създаването на „МК-31“ с въздействие, обратно на „МК-19“. Замислил се бях как да спра износването на тъй бързо израслите организми. Работех трескаво, защото изнуреният вид на Ряпка не говореше за нищо добро. Аз отдавна бях спрял да я подхранвам с „МК-19“, но светкавичното ѝ развитие не беше преустановено. Тя вехнеше с всеки ден.

Едновременно с това ембрионите измираха, а един, който успя „да се роди“, почина на тридесет и осмия ден от най-проста пневмония, въпреки че направих всичко за спасението му. Моите неродени нямаха, изглежда, защитни средства. Но аз не се отказвах от тях. Особено от един от тях. Него отначало бях оградил с необикновени грижи. Той беше „син“ на моята първа помощничка, доцентката, която наследи катедрата ми, когато излязох в пенсия.

При друг случай бих я разубедил, но сега нейното дете ми беше нужно и аз се съгласих да способствувам за „умъртвяването“ му, за да мога да го имам. Накарах я да изчака най-подходящия момент от развитието на зародиша и вложих всичкото си внимание и усилия да бъде пренесен в подходящата среда невредим. Искрах го. Той притежаваше великолепно наследствени данни — майка — професор, баща — известен биолог, бивш ски-шампион, и двамата здрави, макар и не много млади. Потръгна ми. За втори път създадох хомонкулус. Тоя път бях по-предвидлив. Дадох му име от самото начало. Най-обикновено старо име — Добродан. Надявах се, че е създаден за добро.

Докато той се развиваше, Ряпка гаснеше. Напразни бяха усилията ми и постиженията на цялата съвременна медицина. Наложих ѝ болничен режим, но това ѝ се отрази зле. Тя не можеше без нотите и без котарака. Работеше в леглото, галеше лапите му и се усмихваше на дъщеря ми, която дежуреше около нея. За щастие умря призори, когато дъщеря ми спеше още. Лесно ми беше да излъжа, че съм изпратил Ряпка в болница през нощта и че там непременно ще я излекуват. Пренесох трупа в лабораторията, аутопсирах го и го погребях в лехата с лалетата. Извадих внимателно неразцъфтелите луковици, насадих ги отново, изравних лехата и я полях. Градинарят даже не забеляза промяната. Целият живот на Ряпка трая четири

години и двадесет и шест дни. За това време тя създаде единадесет произведения, достойни за ръката на най-големия майстор.

Дъщеря ми отново остана сама. По това време Добродан изглеждаше на пет години и затова сметнах, че не е подходящ за неин компаньон. Изчаках деветнадесет месеца. Запознах го с нея в деня, когато се обръсна за пръв път. Тя беше на шестнадесет години, той — видимо — също. През деветнадесетте месеца тя бе успяла да научи още пет езика и да разбере какво е поезия. Дотогава я държах настрана от всякакви знания за човешките отношения. Избирах старателно книгите ѝ. Сега ѝ разреших да чете Петрарка и Шекспир, Пушкин, Гьоте, Сервантес, Гарсия Лорка... всичко голямо в световната литература...

А той... той знаеше анатомия, физиология, хистология... защо да изброявам... него аз готвех за свой помощник, за най-талантливия помощник, който съм имал. На седем месеца той правеше опити върху жаби и мишки, на две години би могъл да получи докторат по медицина от който и да е университет, а изследванията върху чернодробните заболявания, които той направи на две години и осем месеца, биха били чест даже и за мен. Време беше да му открия кой е и по какъв начин е създаден. Той прие изповедта ми с голям интерес и спокойствието на учен. Със същата невъзмутимост изслуша историята на Ряпка и заключи:

— Следователно и моят живот ще има подобна продължителност и подобен край.

— Не, животът ти би могъл да бъде нормално дълъг при условие, че ще бъде създаден „МК-31“.

Той каза само:

— Някъде бях чел, че 31 е щастливо число. Да опитаме.

Залегнахме с всички сили. Та той се бореше за собствения си живот! А аз — за осъществяването на най-великата си идея. Работехме денонощно, неуморно.

На дъщеря ми това не се харесваше. Тя беше намерила другар, събеседник, мисля даже, че тъкмо по това време тя се влюби в Добродан. Бяха като герои от идилията на седемнадесетия век — двама в целия свят. Четяха заедно Тристан и Изолда, слушаха Перголези и Моцарт, водеха се за ръка и трудно и тъжно беше да им напомням:

— А сега — да работим, деца.

Понякога той изтичваше навън, за да поговорят малко. Тя беше свикнала със забраната да не стъпя в лабораторията. Аз щадях очите ѝ — за нея ли беше гледката с мъртвите ембриони и стъклените с човешки органи? Добродан ме подкрепяше. Ловко отклоняваше любопитството ѝ. При едно влюбено момиче това се постига лесно. Той вече надмина нейното развитие, изглеждаше като мъж в разцвета си. Първите дози на „МК-31“ даваха резултати. Аз почти тържествувах, когато той внезапно получи кръвоизлив в мозъка. Нищо не помогна. Моите неродени нямаха издръжливостта на обикновените хора.

Бях покрусен. Не се показах два дни. На втората нощ дъщеря ми престъпи забраната и нахлу в лабораторията. Припадна пред вида на мъртвия Добродан между десетките стъкленици с дребни мъртви телца. След като дойде на себе си, аз бях принуден да се оправдавам, да разкрия пред нея осъществяването на идеите си, демоничния си труд... Тя всъщност нарече труда ми „демоничен“. Беше достатъчно зряла, за да ме разбере, но не пожела. С вкаменено лице каза:

— Татко, благодаря ти, виждам, че всичко си правил зарад мен, но аз... аз предпочитам да бях умряла, преди да разбере делата ти. Ти със стръвта на средновековен магьосник погизваш повелите на природата. Не бих могла повече да живея при теб.

И тя ме напусна. Три месеца по-късно получих писмо от майка ѝ, в което ми съобщаваше, че дъщеря ни е пристигнала благополучно в Швейцария, но че душевното ѝ равновесие е нарушено благодарение на моите експерименти. Лекувал я вторият мъж на жена ми, който я обикнал много и желаел да я осинови. Молеше ме да не преча на това. И да исках, не бих могъл, дъщеря ми беше пълнолетна.

Бях сам, сам, отчайващо сам сред мъртвите ембриони и двата гроба, скрити в цветните лехи. Спокойствието, с което посрещнах органите на властта, бе резултат на отчаяние. Но в предварителния арест аз почувствувах прилива на сили, които ми даде „МК-31“, защото аз го опитах и върху себе си. Вие се учудихте, когато научихте, че съм на 64 години — не изглеждам по-зле от който и да е 40-годишен мъж и затова желая да работя, разберете, „МК-31“ ще преобрази хората. Вярвайте. Ако искате — осъдете ме, но ми позволете да работя. Аз двайсет години бях доброволен затворник, изтърпях най-тежкото

наказание — лиших се от съществата, които обичах, с какво може да ме уплаши вашата присъда?

Пък и по кой закон можете да ме съдите и кои са „жертвите“ ми?

Имена?

Възраст?

Поданство?

Те бяха мои, моя кръв и плът, мое изстрадано, погубено време, мои безименни мечти, мои деца... хора от ряпа, измислени от грозния великан Краконощ.

Разказът е публикуван в Библиотека „Космос“ №6 (приложение към брой 9/1969)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.